

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/104/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1217219993
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1217219993.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a JUDr. Ľuboša Sádovského v právnej veci žalobcu: OTP Banka Slovensko, a.s., IČO: 31 318 916, Štúrova ul. č. 5, Bratislava, proti žalovaným: X/ W. U., C.. XX. XX. XXXX, S. S. P.. Č.. XXXXX/X, S., X/ B. U., C.. Q. XX. XX. XXXX, S. S. P.. Č.. XXXXX/X, S., žalovaní 1/ a 2/ zastúpení: Weis & Partners s.r.o., IČO: 47 234 776, Ivánska cesta č. 30/B, Bratislava, o zaplatenie istiny 60. 290, 39 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 21. marca 2019, č. k. 11Csp/13/2018 - 124, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne istinu 60. 290, 39 eur, sumu 2. 615, 70 eur, sumu 240, 83 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 3 % p. a. zo sumy 60. 290, 39 eur od 30. 11. 2017 do zaplatenia, p o t v r d z u j e .

Odvolanie žalovaných 1/ a 2/ proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol, o d m i e t a .

Žalobcovi p r i z n á v a n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne 60. 290, 39 eur, sumu 2. 615, 70 eur, sumu 240, 83 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 3 % p. a. zo sumy 60. 290, 39 eur od 30. 11. 2017 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia, vo zvyšku žalobu zamietol a žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 99, 90 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 369 ods. 1, § 497, § 502, § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 3 písm. c) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a vecne tým, že mal v konaní za preukázané, že istina úveru predstavovala sumu 60. 290, 39 eur, a preto zaviazal žalovaných k zaplateniu tejto čiastky s tým, že nakoľko vyčíslený úrok ku dňu 29. 11. 2017 predstavoval čiastku 2. 615, 70 eur a vyčíslený úrok z omeškania sumu 240, 83 eur, vyhovel žalobe aj v tejto časti a žalovaných zaviazal na zaplatenie istiny spolu s vyčísleným úrokom a úrokom z omeškania do zosplatenia úveru. K námietke žalovaných, že zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré majú za následok, že úver by sa mal považovať za bezúročný a bez poplatkov, konkrétne ustanovenie týkajúce sa spôsobu zmeny pohyblivej úrokovej sadzby uviedol, že zmluvu považoval za platnú a neobsahujúcu neprijateľné zmluvné

podmienky, nakoľko žalovaní si spôsob úrokovej sadzby v zmluve riadne dohodli a jej zníženie nemožno chápať ako porušovanie práv spotrebiteľa. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že považoval za preukázané, že strany sporu uzatvorili zmluvu o úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovaným úver zabezpečený nehnuteľnosťou a žalovaní sa zaviazali poskytnutý úver vrátiť, zaplatiť úrok, príslušenstvo a poplatky podľa zmluvy, pričom v zmluve si dohodli, že úver je poskytovaný za pohyblivú úrokovú sadzbu stanovenú ako súčet základnej úrokovej sadzby pre spotrebné úvery a prirážky vo výške 0,45 % p. a., prirážka sa nebude meniť, keď v spore bolo preukázané, že hoci sa úroková sadzba menila, po zosplatnení úveru išlo iba o jej znížovanie. Poukázal na skutočnosť, že mal výpisom z účtu za preukázané, kedy a v akej výške bol úver splácaný s tým, že i keď žalovaní namietali, že podľa ich názoru zaplatil vyššiu čiastku, svoje tvrdenie ničím nepreukázali, preto vychádzal z výpisu z účtu a zaplatenú časť úveru považoval za nespornú, pričom v spore bolo tvrdené a aj preukázané, že žalovaní úver nesplácali riadne a včas. Uviedol, že sporné nebolo, že žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru listom zo dňa 04. 09. 2017, čo potvrdili aj žalovaní, a preto bol úver predčasne splatný dňom 31. 10. 2017 s tým, že po zosplatnení úveru žalobcovi zmluvný úrok nepriznal, keďže vychádzal zo záverov občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave a poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/56/2018 zo dňa 28. 03. 2018 a rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 476/2012 zo dňa 18. 09. 2012, podľa ktorých veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania, a preto má žalobca právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti, právo na dohodnutý úrok nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. Rozhodnutie o príslušenstve pohľadávky odôvodnil súd prvej inštancie právne ust. § 517 Občianskeho zákonníka (podľa ktorého dlžník, ktorý si svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškani. Ak ide o omeškание s plnením peňažného záväzku, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak podľa zákona nie je povinný platiť poplatok z omeškania, výšku úrokov z omeškania ustanovuje vykonávací predpis), § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu a vecne tým, že žalobca požadoval zaplatenie úrokov z omeškania v nižšej výške, vo výške 3 % p. a., a preto zaviazal žalovaných na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 3 % p. a. (v zmysle žaloby) zo sumy 60. 290, 39 eur od 30. 11. 2017 do zaplatenia. Zamietnutie žaloby v časti o zaplatenie poplatku vo výške 50 eur (vo zvyšku) odôvodnil vecne tým, že žalobný návrh v tejto časti považoval za nepreukázaný. Výrok, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 2, § 262 C. s. p. a vecne tým, že obe strany sporu mali vo veci čiastočný úspech, a preto zaviazal žalovaných ku náhrade trov konania žalobcu v pomere ich úspechu, a to vo výške 99,90 %, keď ako neúspech vyhodnotil iba čiastku 50 eur, nakoľko žalovaný úrok, ako príslušenstvo, nebol vyčíslený s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2.

Proti tomuto rozsudku podali žalovaní 1/ a 2/ v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhli ho zmeniť a uložiť im povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 31. 892, 38 eur. Namietli, že ako na spotrebiteľa sa má na nich plne uplatniť ochrana spotrebiteľa v zmysle (zrejme v zmysle, pozn. odvolacieho súdu) ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zvlášť ust. § 54 a § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorých sa ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy nesmú odchýliť od ustanovení Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa, keď podľa § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa má plnenie dlžníka zarátať najprv na istinu, a až potom na úroky. Poukázali na skutočnosť, že už v prvoinštančnom konaní namietali, že ich platby mali byť započítané najprv na istinu, až potom na úroky a poplatky, avšak žalobca ich započítal presne opačným spôsobom, t. j. na istinu ako na poslednú, pričom vo viacerých prípadoch nezapočítal na istinu z ich platby vôbec nič napriek tomu, že nemal žiaden legálny právny základ (ani zákonný, ani zmluvný), ktorý by ho oprávňoval započítavať ich plnenia najprv na úroky a poplatky, a až potom na istinu, resp. nie celú zaplatenú čiastku najprv na istinu, ale rozdeľovať ju na istinu a úrok, a to v celkom ľubovoľnom pomere, keď ani úverová zmluva uzatvorená so žalobcom žiadne takéto rozdelenie neustanovovala. Vytkli súdu prvej inštancie, že sa s touto námietkou v napadnutom rozsudku vôbec nevysporiadal, hoci je pre výšku žalobcovi priznaného plnenia rozhodujúca. Uviedli, že žiaden osobitný právny predpis neustanovuje, že v prípade hypotekárnych úverov, resp. úverov na bývanie, či úverov zabezpečených záložným právom k nehnuteľnosti sa nemá uplatniť ochrana spotrebiteľa tak, ako to vyplýva z ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka s tým, že nechápu ako je možné, že súd nezohľadnil podľa

nich kľúčové ustanovenia Občianskeho zákonníka (uvedené vyššie), keď iné súdy s ich aplikáciou na obdobné prípady nemajú žiaden problém (napr. Okresný súd Skalica v rozsudku z 06. 03. 2013, sp. zn. 3C/234/2012, Krajský súd v Prešove v rozsudku z 15. 01. 2015, sp. zn. 6Co/34/2014 a v rozsudku z 28. 04. 2015, sp. zn. 20Co/144/2015, Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku z 16. 10. 2013, sp. zn. 17Co/464/2013, Krajský súd v Trnave v uznesení z 07. 01. 2014, sp. zn. 9Co/51/2013, Okresný súd Piešťany v rozsudku z 15. 08. 2018, sp. zn. 18Csp/12/2016, Okresný súd Čadca v rozsudku z 13. 03. 2018, sp. zn. 9C/22/2014, Okresný súd Vranov nad Topľou v rozsudku z 05. 06. 2018, sp. zn. 4Csp/58/2018, Krajský súd v Bratislave v rozsudku z 06. 06. 2017, sp. zn. 8Co/540/2015). Poukázali na skutočnosť, že v priebehu konania namietali, že zmluva o úvere obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, v dôsledku ktorých by mala byť táto zmluva vyhlásená za zmluvu bez úrokov a bez poplatkov, ako aj spôsob úpravy úrokovej sadzby, avšak prvoinštančný súd sa vysporiadaval s touto skutočnosťou v odseku 15 napadnutého rozsudku, keď poukázal na to, že „žalovaní si spôsob úrokovej sadzby v zmluve riadne dohodli“, pričom opomenul vziať do úvahy, že ako spotrebiteľia nemali možnosť zasahovať do žalobcom sformulovaného textu zmluvy o úvere, a preto nemožno vôbec hovoriť o riadnom dohodnutí podmienok zmluvy, z dôvodu ktorého je výklad súdu v tomto smere nesprávny a v rozpore so zákonom, nakoľko popiera zásady ochrany spotrebiteľa. Uviedli, že skutočnosť, že na základe namietaného ustanovenia došlo jednostranne len k zníženiu úrokovej sadzby nie je podstatná, nakoľko ako mohlo dôjsť k zníženiu úrokovej sadzby, tak mohlo dôjsť aj k jej zvýšeniu, pričom neprijateľnosť zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve nemožno hodnotiť so zreteľom na to, či a ako bola následne uplatnená, keďže podstatné je, že predmetná zmluvná podmienka umožňovala žalobcovi jednostranne prakticky do ľubovoľnej výšky meniť úrokovú sadzbu úveru. Vytkli súdu prvej inštancie, že sa nijako nevysporiadal s ich námietkou ohľadne nesprávneho účtovania poplatkov zo strany žalobcu, čo ovplyvnilo celkovú výšku sumy započítanej na úhradu istiny.

3.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaných 1/ a 2/ uviedol, že navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť s tým, že sa pridrižiava svojho stanoviska zo dňa 12. 07. 2018. K názoru žalovaných, že mal aplikovať započítavanie splátok podľa § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka uviedol, že v úverovej zmluve Č.. XXX/XXXX/XXSU zo dňa 26. 05. 2009 v znení dodatkov č. 1 a 2, je v článku IV. Splácanie úveru vyslovene medzi bankou a dlžníkom (žalobca a žalovaní) dohodnuté, že dlžník je povinný splácať banke istinu úveru spolu s úrokmi, v mesačných anuitných splátkach (plnenie v splátkach), pritom anuitná splátka v sebe zahŕňa splátku istiny aj úroku s tým, že zmluvne bol dohodnutý počet splátok, ich splatnosť a výška, keď žalovaný mohol jednoduchou matematikou zistiť, koľko má spolu za poskytnutý úver zaplatiť (počet splátok krát ich výška). Uviedol, že aplikácia ust. § 566 Občianskeho zákonníka by prichádzala do úvahy po strate výhody splátok žalovaných, po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, ktorú vyhlásil s účinnosťou ku dňu 13. 10. 2017, pričom po tomto dátume žalovaní nevykonali žiadne splátky, a ak by boli vykonané, započítal by ich postupom podľa § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka. K námietke o neprijateľných zmluvných ustanovení a nemožnosti ovplyvniť znenie zmluvy uviedol, že zmluva je v každom prípade tvorená na konkrétny obchod, pričom jej znenie je vždy možné zo strany klienta pripomenovať a doplniť, a ak dôjde k vzájomnej dohode, pristúpi sa k podpisu zmluvnej dokumentácie s tým, že ak by žalovaný (žalovaní, keďže sú dvaja, pozn. odvolacieho súdu) s celkovým znením zmluvy nesúhlasil, nemusel ju podpisovať, keď nadobudnutie nehnuteľnosti v rekreačnej oblasti nemožno posudzovať ako stav núdze alebo tiesne spotrebiteľa. Poukázal na skutočnosť, že ako veriteľ nemal doteraz žiadne ustanovenie spotrebiteľskej zmluvnej dokumentácie vyhodnotenú ako neprijateľnú zmluvnú podmienku s tým, že vo veciach ochrany spotrebiteľských práv je pod stálym dohľadom NBS, ktorá obchody bánk so spotrebiteľmi monitoruje a vyhodnocuje s dôrazom na ochranu práv spotrebiteľa. K námietke žalovaných týkajúcej sa účtovania poplatkov a dohodnutej možnej zmeny úrokovej sadzby uviedol, že tieto náležitosti sú v zmluve dohodnuté v článku V. Poplatky a v článku I. Predmet zmluvy, bod 2.

4.

Žalovaní 1/ a 2/ vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k ich odvolaniu uviedli, že jednoznačne nesúhlasia s názorom žalobcu, že § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa môže uplatniť len po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, nakoľko takýto záver je v rozpore s rozhodovacou praxou súdov SR s tým, že právny názor, že § 566 Občianskeho zákonníka sa má uplatniť aj pri plnení v splátkach uplatnili napríklad Krajský súd v Žiline v rozsudku z 16. 12. 2014, sp. zn. 5Co/611/2014, Krajský súd

v Prešove v rozsudku z 28. 04. 2015, sp. zn. 20Co/144/2015 a v rozsudku z 15. 01. 2015, sp. zn. 6Co/34/2014 a odcitovali z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 20Co/144/2015 a Okresného súdu Čadca zo dňa 13. 03. 2018, sp. zn. 9C/22/2014, ktoré považuje odvolací súd za nadbytočné uvádzať. Poukázali na skutočnosť, že žalobca započítaval uhradené sumy na istinu len v minimálnej miere s tým, že hoci mali splácať úver v splátkach, nič nebránilo tomu, aby žalobca jednotlivé splátky započítal najprv na istinu, a až potom na úroky a poplatky, pričom ak uhradili len časť určenej splátky, malo sa takéto čiastočné plnenie započítať najprv na istinu a až potom na úroky a poplatky, a preto žalobca postupoval nesprávne, keď započítaval ich platby najprv na úroky, poplatky, úroky z omeškania a až potom na istinu. Namietli, že nie je pravdou, čo tvrdí žalobca, že by každá zmluva, predovšetkým zmluva so žalobcom, bola tvorená na konkrétny obchod, resp. individuálne dojednaná s tým, že toto tvrdenie je pravdou maximálne v tej miere, že sa upraví výška úveru, výška splátky a príslušné dátumy splatnosti, resp. aj špecifikácia nehnuteľnosti s tým, že znenie ďalších zmluvných podmienok, predovšetkým tých, ktoré v tomto konaní namietajú, ako spotrebiteľia nemali možnosť ovplyvniť, pričom je to zrejme aj z reakcie žalobcu, že ak nesúhlasili so znením zmluvy, nemali ho podpisovať. K tvrdeniam žalobcu ohľadne poplatkov uviedli, že už vo vyjadrení k žalobe namietali neprehľadnosť, nedôvodnosť a neoprávnenosť výberu účtovaných poplatkov, a taktiež nezákonné započítavanie týchto poplatkov pred istinou, avšak súd na tieto námietky nijakým spôsobom nereagoval, v rozhodnutí sa s nimi nevysporiadal s tým, že poplatok za upomienku vo výške 25 eur je nezákonný a poukázali na rozsudok Krajského súdu v Prešove, z ktorého opätovne citovali.

5.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1 C. s. p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 24. októbra 2019 podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C. s. p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C. s. p.), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a ich právni zástupcovia upovedomení zákonným spôsobom.

6.

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým žalobe žalobcu čiastočne vyhovel potvrdil, pretože je vecne správny, nakoľko súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

7.

V súvislosti s podaným opravným prostriedkom žalovaných 1/ a 2/ považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním (§ 379 C. s. p., okrem prípadov tam ustanovených), podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý zahrňuje v sebe jednak kvalitatívnu, ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si spravidla určuje rozsah, v akom má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané s tým, že vychádzajú z obsahu odvolania podaného žalovanými 1/ a 2/ je predmetom odvolacieho prieskumu celý rozsudok súdu prvej inštancie, napriek tomu, že k výroku, ktorým vo zvyšku žalobu zamietol (výrok III.), neuviedli žiadny odvolací dôvod.

8.

Prípustnosť odvolania má vo všeobecnosti nielen stránku objektívnu, ale aj stránku subjektívnu. Objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku - či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je odvolanie prípustné. Na rozdiel od toho sa subjektívna stránka prípustnosti odvolania viaže na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva odvolanie - či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať odvolanie (hoci aj proti rozhodnutiu objektívne napadnuteľnému týmto opravným prostriedkom); takým dôvodom je skutočnosť, že rozhodnutím súdu prvého stupňa bol odvolateľ po procesnej stránke negatívne dotknutý a bola mu spôsobená ujma

dopadajúca na jeho pomery. Záver o tom, že podané odvolanie je prípustné, predpokladá zaujatie záveru o jeho prípustnosti tak po stránke objektívnej, ako aj po stránke subjektívnej. Posúdenie subjektívnej prípustnosti odvolania, ale vo všeobecnosti predchádza posúdeniu objektívnej prípustnosti odvolania.

9.

Právo podať odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie však patrí iba tej strane, ktorej bola rozhodnutím spôsobená ujma, pričom v danom prípade výrokom rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol, nebola žalovaným 1/ a 2/ spôsobená žiadna ujma na ich procesných právach, nakoľko v tejto časti uplatneného nároku žalobcu boli procesne úspešní, a preto nie sú osobami subjektívne oprávnenými na podanie odvolania.

10.

Odvolací súd preto odvolanie žalovaných 1/ a 2/ proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobu žalobcu vo zvyšku zamietol podľa ust. § 386 písm. b) C. s. p., ako podané neoprávnenými osobami, odmietol.

11.

K tvrdeniu žalovaných 1/ a 2/, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

12.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobe žalobcu domáhajúceho sa voči žalovaným 1/ a 2/ zaplata istiny poskytnutého úveru na základe Zmluvy o OTPHYPO úvere Č.. XXX/XXXX/XXSU uzavretej so žalovanými 1/ a 2/ ako dlžníkmi dňa 26. 05. 2009 vo výške 60. 290, 39 eur s 3 % úrokom z omeškania od 30. 11. 2017 do zaplata, bežného úroku v sume 2. 615, 70 eur ku dňu 29. 11. 2017 a úroku z omeškania ku dňu 29. 11. 2017 v sume 240, 83 eur vyhovel, dôvodiac tým, že mal v konaní preukázanú nespornosť takto uplatneného nároku žalobcom.

13.

Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaných 1/ a 2/ v podanom odvolaní, že žalobca bol povinný ich platby (splátky úveru) započítať najprv na istinu, až potom na úroky a poplatky, keď ich započítal presne opačným spôsobom, t. j. na istinu ako na poslednú, nakoľko z obsahu Zmluvy Článok IV. Splácanie úveru jednoznačne vyplýva, že žalovaní sa zaviazali splatiť istinu úveru s úrokmi v anuitných splátkach, ktorá zahŕňa splátku istiny aj úroku, s určením poradia prvej splátky, jej výšky (890, 26 eur), a termínu (20. 01. 2010), zároveň splátok 2 až 352, ako aj poslednej splátky úveru (353 vo výške 882, 62 eur s termínom splátky dňa 20. 05. 2039), t. j. bolo nesporné, čo splátka úveru poskytnutého žalovaným zahŕňa.

14.

K námietke žalovaných v podanom odvolaní, že ako na spotrebiteľov sa má na nich plne uplatniť ochrana spotrebiteľa v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka odvolací súd uvádza, že to boli v prvom rade žalovaní, ktorí porušili svoje zmluvné povinnosti tým, že poskytnutý úver nesplácali v dohodnutej výške riadne a ani včas, a preto ich domáhanie sa uplatňovania ochrany spotrebiteľa je nutné posúdiť ako ich snahu o absurdné privilegovanie ich postavenia v spore a snahu o absolútne

neprípustné zvýhodňovanie dlžníkov (žalovaných 1/ a 2/) oproti veriteľovi (žalobca), ktorý si však svoju zmluvnú povinnosť, na ktorú sa uzavretím Zmluvy zaviazal splnil a peňažné prostriedky žalovaným 1/ a 2/ poskytol.

15.

K tvrdeniu žalovaných, že nemali možnosť ovplyvniť obsah uzavretej Zmluvy, odvolací súd uvádza, že žalovaní 1/ a 2/ danú zmluvu vlastnoručne podpísali a prehlásili, že s jej obsahom bez výhrad dobrovoľne súhlasia a nakoľko sa v spotrebiteľskom práve uplatňuje koncepcia priemerného spotrebiteľa, t. j. spotrebiteľa, ktorý má dostatok informácií a je v rozumnej miere pozorný a opatrný s ohľadom na sociálne, kultúrne a jazykové faktory, sa odvolací súd nestotožnil s ich námietkami v odvolaní, že nakoľko nemohli zasahovať do žalobcom sformulovaného textu zmluvy o úvere, nemožno vôbec hovoriť o riadnom dohodnutí podmienok zmluvy, keďže bolo povinnosťou žalovaných a možno to od nich aj legitímne očakávať, že pred uzavretím zmluvy konali rozumne a zodpovedne, t. j. zmluvu si pred podpisom dôkladne prečítali, vyžiadali si všetky potrebné informácie a ich vlastnoručný podpis potvrdzuje prejav ich slobodnej a vážnej vôle nielen nadobudnúť práva zo zmluvy, ale byť aj viazaný povinnosťami, ktoré zo zmluvy jednoznačne a nezameniteľne vyplývajú.

16.

Odvolací súd sa zo všetkých uvedených dôvodov v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúcim všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 C. s. p., keď žalovaní 1/ a 2/ v odvolaní neuviedli žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa nebol prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal a následne takto riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, tzn., že na správne zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce zákonné ustanovenia, a preto odvolací súd tento rozsudok vo vyhovujúcom výroku ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

17.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 262 ods. 2 C. s. p. tak, že žalobcovi úspešnému v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

18.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).